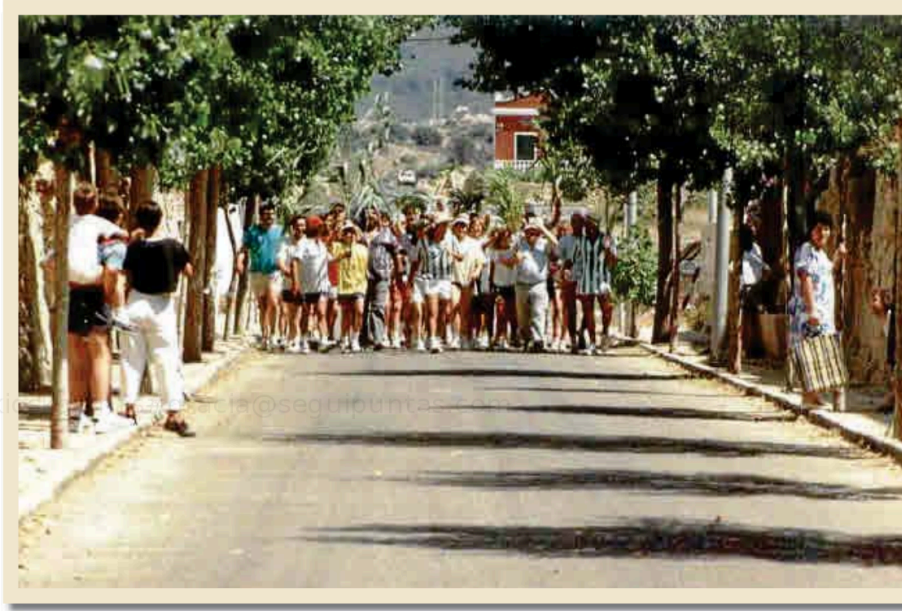

PREMIS PERIODÍSTICS 2026

PREMI MATEU SEGUÍ PUNTAS PER A MENORS DE 25 ANYS

A la dreta, migjorners entrant
as Migjorn després d'anar as
Mercadal.
Baix, migjorners fent una
pausa a mig camí.

antropològica ernada

>> Ve de la pàgina anterior

ció clara: que es Migjorn aconseguí una Entitat Local Menor. Aquesta condició, que pot semblar modesta, és en realitat una jugada estratègica. L'ELM és el primer pas cap a una major autonomia. I el 1983, després de negociacions pacientment mantingudes, el Govern balear l'aprova.

Però l'ELM no satisfà les aspiracions del poble. De fet, les consolida. A partir d'aquell moment, es Migjorn comença a gestionar part dels seus assumptes i descobreix que té capacitat real per funcionar tot sol. És un moment clau: el poble comprova que el seu sentiment col·lectiu no és només emocional, sinó operacional. I, animats per aquesta certesa, els migjorners decideixen fer el pas definitiu.

Així comença un procés de set anys en què el poble treballa amb una tenacitat exemplar. Entre 1982 i 1989, s'elabora un expedient impecable: informes econòmics exhaustius que demostren que el poble és viable; estudis històrics que recuperen i organitzen tots els documents possibles; un dossier amb 538 signatures que mostra un suport popular massiu; tres toms gruixuts que inclouen tota la informació que el Govern balear i el Consell d'Estat exigeixen. S'hi

afegeixen informes territorials, acords sobre infraestructures i un llarg procés de negociació sobre els pous i el subministrament d'aigua, probablement el punt més delicat de la segregació.

Aquest procés és, en si mateix, una demostració de la teoria de Barth. La identitat no es manté sola: cal demostrar-la, cal exercir-la, cal convertir-la en pràctica. Cap poble s'ha format per naturalesa, tots s'han de reafirmar constantment. Es Migjorn ho fa amb rigor i serenor. El poble no es planteja la independència com un acte de ruptura, sinó com un acte de reconeixement. És un procés que es duu amb respecte, inclús amb afecte, cap as Mercadal. No hi ha enemistat; hi ha necessitat.

Finalment, el 1989, el Consell d'Estat aprova l'expedient. I així, l'1 de gener, es Migjorn Gran es desperta com a municipi independent.

A partir d'aquell moment, les decisions es prenen des del poble i per al poble. Els programes de festes ja no haurien d'insinuar reclamacions entre línies: les podrien fer directament. Es Migjorn deixava de ser un apèndix administratiu i es convertia en un subjecte polític.

Des d'aquell dia fins avui, es Migjorn ha continuat essent fidel a la seva manera de ser. En un món on tot tendeix a accelerar-se,

La Unió des
Migjorn
Gran.

ES MIGJORN

El poble ha mantingut un ritme propi. No per resistència sino perquè és part del seu caràcter col·lectiu

el poble ha mantingut un ritme propi. No per cap resistència explícita, sinó perquè forma part del seu caràcter col·lectiu. I és aquí on es pot entendre, amb tota la força simbòlica que mereix, perquè es Migjorn és avui un nucli de resistència de la Menorca dels nostres avis.

nista de la seva pròpia història.

Perquè es Migjorn no només va aconseguir la independència. Es Migjorn va recuperar el seu nom, la seva veu i la seva manera de viure. I encara avui és, per als migjorners i per a tota Menorca, l'eco viu d'una illa que no vol desaparèixer.

La Menorca que els avis expliquen, aquella de pedres seques, de calç, de feina dura, d'horts cuidats amb les mans, d'un parlar directe, de comunitats petites i solidàries, encara respira as Migjorn Gran. Respira en la manera com la gent es tracta, en la vida que encara passa al carrer, en la festa que no s'ha convertit en espectacle, en la memòria que no s'ha museïtzat. Respira en una forma de viure que, en altres llocs de l'illa, ha anat esvaint-se amb el turisme i els nous ritmes.

I és aquesta preservació, no congelada, sinó viva, la que fa que es Migjorn sigui especial. La independència de 1989 no només va permetre gestionar millor un territori; va permetre mantenir una identitat. Va donar al poble la llibertat de continuar sent ell mateix, de no dissoldre's en l'anònim administratiu, de protegir un estil de vida que forma part del patrimoni immaterial de Menorca. Al capdavant, es Migjorn Gran no va lluitar per existir. Va lluitar perquè la seva manera d'existir fos reconeguda. I això és el que el converteix en un cas tan singular.

En un temps en què moltes comunitats perden les seves arrels, es Migjorn ha demostrat que la memòria pot ser futur. Que la identitat no és una peça de museu, sinó una eina real per viure millor. I que fins i tot un poble petit, si té coherència, constància i una memòria compartida prou forta, pot transformar-se en protagonista de la seva pròpia història.